

Slovenské TOP
Krimi

DOMINIK DÁN

**TAJOMNÝ
ZÁVOJ**

TAJOMNÝ ZÁVOJ

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

TAJOMNÝ
ZÁVOJ

slovaart

Text © Dominik Dán 2022
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2022

ISBN 978-80-556-5692-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu
zdať akési povedomé...*

De omnibus dubitandum est.

O všetkom treba pochybovať.

(Aristoteles)

Venujem Andrejke Dankovej a Tomášovi Marettovi.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., MUDr. Lucii Mihaleovej,
Mgr. Anne Kratochvílovej, Alexandrovi Berekovi,
Ing. Petrovi Sokolovi, MUDr. Denisovi Valentovi, PhD.,
MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., MPH.

1

MÁJ 1993

Detektív z oddelenia vražd Richard Krauz telefonoval.

„Miláčik, nemôžem za to.“

„Ráno si mi nič nepovedal.“

„Sylvinka, ako som mohol ráno vedieť, že kolega ochorie?“

„Výhovorky.“

„Nie, naozaj som v robote.“

„Ty... máš...“ Sylvia váhala, nechcela vysloviť podozrenie.

„Nemám, vieš dobre, že som s ňou skoncoval. Myslím to vážne.“

„Neverím!“

„Dobre, tak položím a ty ma prezvoň do kancelárie.“

„Nie...“

Krauz nečakal na protesty, položil. Záležalo mu na tom, aby mu manželka verila. Telefón okamžite zazvonil.

„Tak vidíš,“ pokračoval, „som v kancelárii, alebo nie?“

„To je tento týždeň už druhý raz!“

„V pondelok som mal vlastný výjazd, plánovaný, dnes mám výjazd za chorého kolegu. Prepáč, ale ráno som ti to nemohol hlásiť, lebo som o tom nevedel, o zmene som sa dozvedel dnes ráno na rozdelení. Šéf ma jednoducho určil, a bolo.“

„Prečo práve ty? Zelené ucho si to vždy zlizne?“

„Už nie som zelené ucho! Už dávno nie.“

„Tak prečo nie Edo?“

„Mal výjazd včera, dnes ráno som ho preberal po ňom.“

„Tak Oto?“

„Ten slúžil v nedeľu.“

„Tak...“

„Sylvinka, prosím ťa,“ Krauz skočil manželke do reči, kombinácie, kto všetko mohol dnes zobrať výjazd za chorého kolegu, nikam nevedli. „Už som to zobral, zbytočné o tom debatovať. Volám ti, aby si vedela, kde som.“

„Ale výjazdy slúžite v dosahu, nemusíš sedieť v robo-
te. Sú štyri, pred polhodinou sa ti skončil pracovný čas.“

„Veď preto volám, že som v dosahu, ale ešte nejdem do-
mov, hodinku sa zdržím, dopíšem jedno hlásenie a balím.
Prídem o hodinku neskôr.“

„A...?“

„A budem s tebou a detičkami až do večerníčka, potom
ich uložíme spať a...“ urobil veľavravnú pauzu.

„A nič,“ doplnila pohotovo skúsená manželka. „Ako
vždy zazvoní telefón a zase ťa neuvidím tri dni.“

„V pondelok som mal tiež dosah a nikto nevolal, boli
sme spolu celú noc a bolo to fajn. Už si zabudla?“

„Nezabudla, ale to bol skoro zázrak.“

„No tak, nebuď ku mne zlá, robím, čo môžem.“

„Vidím, berieš výjazdy jeden za druhým ako na bežia-
com páse a rodina ti je ukradnutá!“

„To bolo kruté.“

„Kruto pravdivé.“

„Nefér! Podpásovka! Rodina mi nikdy nebola ukradnu-
tá, to dobre vieš!“ Krauz zvýšil hlas, výčitka sa ho dotkla.

„Viem,“ pripustila neochotne. Dobre vedela, že nemá
pravdu, ale chcela ho trochu vytrápiť.

„Sylvinka...“

„Tu som.“

„Srdiečko...“ škemral prehnane medovým hláskom.

„Počúvam.“ Jej hlas sa nezmenil, sekala slabiky ako dáv-
ky z guľometu.

„Dopíšem a utekám. Je streda, dnes treba...“ zase urobil
pauzu, či sa chytí.

„Som zvedavá, pohni,“ chytila sa. „Ahoj.“

„Milujem ťa! Pá!“

Detektív položil, usmial sa na telefón, poplieskal sa po
stehnách, vrátil sa k písaciemu stroju. Začítal sa do prvých
riadkov hlásenia, aby naskočil do deja. Zase sa podvedo-
me usmial, neveriaco pokrútil hlavou, že musí písať také
hlúposti.

S Chosém v pondelok vyfasovali prípad brutálnej vraždy, v utorok vykonali šetrenie, prípad vyriešili, a dnes, v stredu, mal v pláne napísať podrobné hlásenie a prípad uzavrieť. Lenže človek mieni a šéf oddelenia mení – Krauz sa od rána nezastavil, takže k písaniu sa dostal až tesne pred fajrontom. Chosé sa ponúkol, že ostane s ním a pomôže mu.

„Kašli na to, parták,“ nesúhlasil Krauz, „načo by sme si kazili poobedie obaja, keď to zvládnem sám. Aj tak som vyfasoval neplánovaný výjazd, jedno, či sedím tu alebo doma. Chosé, choď domov, ja to zvládnem.“

„Sylvia bude frflať.“

„Bude, ale zavolám jej, aby sa nestrachovala.“

„Aj tak bude frflať.“

„Viem.“

„Ozaj, ten príser s Alicou...“

„Daj pokoj s Alicou!“ Krauzovi zaihrali svaly na sánkach.

„Dobre, dobre, neskáč, len som chcel vedieť...“

„Vzala ma na milosť, všetko je odpustené, rozvod nehrozí.“

„To som chcel počuť. Tak čau, drž sa. A na revanš – na budúce ľahám ja.“

Krauz ho poslal preč, konečne v kancelárii osamel, mohol pracovať. Uprostred tvorivej činnosti si spomenul na manželku, zavolať jej, všetko jej vysvetliť, konečne sa mohol sústrediť a dopísať hlásenie. Čítal prvú polovicu, striedavo sa usmieval a krútil hlavou – niečo podobné detektív zažije tak raz za desať rokov.

2

Chalani sa schádzali v kancelárii, víkend prežil každý po svojom – výnimočne nerušený, nikto ich nevolal do roboty.

„Oto...“ ozval sa Burger spoza novín.

„Počúvam, Edko.“

„Včera si mal výjazd.“

„Nedeľný výjazd, Edko, mimoriadne príjemná záležitosť.“

„A čo?“

„Nič.“

„Ani ťuk?“

„Ani náznak. A povieť vám pravdu, chlapci moji, aj som s tým tak trochu rátal.“

„Ako to?“

„Vykašlal som sa na nervózne pobehovanie po byte a jaľové prepínanie televízora. Nechcelo sa mi ohrýzať si nechty, kedy už niekto zavolá a pošle ma na miesto činu – vyrazili sme s polovičkou na výlet. Dosah-nedosah, vypadli sme z bytu.“

„Frajer!“ komentoval jeho odvahu Kuky.

„Aký frajer?“ nedal sa Hanzel. „Načo fasujeme toto?“ ukázal na čiernu škatuľku na stole. „Chosé...“

„No?“

„Ako si hovoril, že sa to volá? Stále si to neviem zapamätať.“

„Zvolávač, pejdžer, neviem, ako sa to píše.“

„Presne, to je ono,“ súhlasne prikývol Hanzel. „Načo ho po novom fasujeme do výjazdu, aby sme nervózne čakali doma na zavolanie? A keď nie je žiadny prípad, aby sme celú nedeľu iba podaromnici premrhali? Nie, slúži na to, aby ma v prípade potreby našiel operačný hocikde v meste. Vyšle signál, krabička zabzučí a ja viem, že mám volať

na operačné stredisko, čo sa deje. Išli sme s manželkou na výlet, mal som ho celý čas pri sebe, nezabzučal, nemal som žiadny prípad a celú nedeľu sme si užili. Geniálny vynález!“

„V amerických seriáloch to lekári používali už pred päťnástimi rokmi,“ vzdychol Váňa.

„Aj vo filmoch,“ doplnil ho Kuky.

„Aj v skutočnosti,“ doplnil ich Canis. „To len my sme vždy sto rokov za opicami. Oto, máš recht! Načo vysedávať doma a kaziť si víkend? Súhlasím s tebou, treba si užiť a nosiť techniku so sebou, využívať vedecko-technický pokrok.“

„Presne, ako hovoríš.“ Hanzel bol rád, že mu niekto podržal stranu. „Je máj, lásky čas, všetko vonia, kvietky kvitnú, včielky bzučia...“ rozplýval sa detektív, rozhodil ruky, slastne sa zahľadel von oknom. Vetu nechal nedokončenú, aby si každý predstavil po svojom, ako vidí máj, lásky čas.

„Ozaj, keď sme pri tom máji,“ neodpustil si Burger, „Richard...“

„No?“

„Ty si ako predstavuješ máj, lásky čas? Čo ten tvoj najnovší objav?“

„Kur...“ Krauz zaťal zuby, koniec nadávky prehltol.

„Ja nič, chcel som sa iba spýtať, čo doma. Ako?“

„Musíš rýpať aj ty?“

„Musím, lebo si debil! Takto debilne sa dať nachytať!“

„Všetko v poriadku,“ nechotne syčal Krauz.

„A čo ťa to stálo tentoraz? Zlatá retiazka? Alebo prsteň?“

„Edo...“

„Len sa priznaj!“

„Prsteň,“ zašepkal Krauz, ale počuli to všetci.

„To je tak, keď si niekto myslí, že všetky manželky sú slepé, hluché, sprosté...“ prihrieval si polievočku najmenší z kancelárie.

„Kuky!“ Krauz vybuchol. „Môžem ťa... Môžem vás všetkých poprosiť, aby ste si našli nejaký iný objekt na vyrývanie?“

Radšej dali pokoj, kolega mal zjavne nervy v kýbli.

Krauz mal naozaj nervy v kýbli, a akoby toho nebolo dosť, začiatok týždňa mu pokazil aj šéf. Alexander Mayor skončil ranné rozdelenie do práce, všetkých prepustil, odrazu si na niečo spomenul, zdvihol ruku, aby upútal pozornosť.

„Rišo! Richard! Krauz!“

Detektív sa vrátil z chodby, do dverí strčil iba hlavu.

„Tu som.“

„Zavolaj aj Chosého, niečo pre vás mám.“

Perfektný začiatok týždňa! Keď šéf niečo má, určite to nebudú odmeny, to by nevolal iba ich dvoch. Asi to bude bolieť. Nemýlili sa.

„Sadnite si, prečítajte si toto.“ Šéf oddelenia vražd im podal list a spinkou pripnutú otvorenú obálku.

Krauz začal ako skúsený detektív, najprv sa sústredil na obálku. Normálna biela kancelárska obálka, aké dostať v každom papiernictve. Šéf mu ju podal holými rukami, takže aj on ju vzal len tak – odtlačky prstov v tomto prípade asi nebudú hrať rolu. Adresa napísaná na stroji, autor nemal o štruktúre polície ani šajnu, ale vynašiel sa – pod zvýraznené *Polícia* dopísal iba *Oddelenie vražd*, a bolo. Zrejme si dielo po sebe prečítal a nepáčilo sa mu, lebo úplne dolu pripísal aj mesto, s ulicou si ťažkú hlavu nerobil, tú nechal na poštárku. Poštárka bola na podobné úlety zvyknutá, obálku doručila presne tam, kam patrí. Teraz bola v Krauzových rukách, hoci o tom, či patrí práve sem, by mohol polemizovať.

Obálku podal partákovi, kým ju Chosé skúmal, začítal sa. Skončil, bezradne zamával listom, obočie mu vyskočilo do pol čela.

„To nemyslíš vážne, šéfe! Riaditeľka zoologickej záhrady sa dopustila vraždy?“ hlesol Krauz.

„Beštiálnej vraždy,“ doplnil pohotovo Mayor. „Chlapci, ak to spravila tak, ako sa píše v liste, ide o mimoriadne premyslenú, beštiálnu vraždu.“

Chosé ničomu nerozumel, nahol sa, kolegovi vytrhol list z ruky, začítal sa aj on.

„To nemyslíte vážne,“ zašomral, pre istotu si strednú časť prečítal ešte raz. „To je hádam fór, nie?“

„Chosé, takéto fóriky nám občas chodia, uznávam, ale anonymne, lenže tento je podpísaný, aj s celou adresou autora.“

Prikývli, podpis si všimli obaja – podpis pod udaním vylučoval akékoľvek žarty. Ani tón listu nebol žartovný.

„Tak neviem...“ Krauz pochybovačne krútil hlavou, „fakt neviem. Vražda tigrom – to asi v histórii kriminalistiky ešte nebolo.“

„Všetko býva raz prvýkrát, tak prečo nie vražda tigrom?“ nedal sa šéf.

„Pani inžinierka...“ Krauz si nezapamätal meno, musel sa pozrieť do listu, „inžinierka Kamenická zavraždila ošetrovateľa z pavilónu opíc tak, že ho podhodila tigrovi Cézarovi a ten ho zožral,“ čítal Krauz. „Ak je to pravda...“ nedokončil, lebo sám nevedel, čo sa stane, ak je to pravda.

„Autor listu opisuje situáciu tak verne a detailne, že asi bol toho očitým svedkom,“ namietal šéf. „Okrem toho všimnite si pasáž o krvných stopách. Veľmi správne upozorňuje na fakt, že krv na podlahe vo výbehu tигра Cézara nebola nikomu nápadná, pretože ho bežne krmia surovým mäsom. To by nasvedčovalo, že podobný spôsob vraždy by použil iba človek, ktorý sa v kŕmení tigrov vyzná, a riaditeľka zoologickej záhrady by sa mala vyznať, nie?“

Prikývli. Riaditeľka by mala o svojej záhrade vedieť aj takéto detaily.

„A tá časť o montérkach je tiež zaujímavá.“

Aj oni postrehli, že po ošetrovateľovi z pavilónu opíc ostala len modrá montérková blúza, ale ani táto stopa nebola nikomu nápadná, lebo tiger Cézar sa bežne hral s ka-dejakými handrami, najradšej tak, že ich šklbal na márne kúsky.

„Chlapci, nech je, ako chce, nie je to anonym, nemôžeme to šmariť do koša, musíme sa s tým nejako vyrovnáť. Choďte za ním alebo za ňou, choďte...“ Mayor si narýchlo nevedel spomenúť, kam by ich ešte poslal, „choďte, kam chcete, len, prosím vás, opatrne, takticky, potichučky. Viete, je to riaditeľka, nie je to hocijaká baba z ulice, tak opatrne, aby ste nevyrobili nejaký príser.“

Z vďaky za posledné užitočné rady šéfovi zase prikývli a vypadli aj s listom.

„Choďte za ním, choďte za ňou, choďte...“ frfotal Chosé po chodbe. „Dobre, že nás neposlal aj do kelu, múdry Šaňo, najmúdrejší.“

V kancelárii ich privítali spýtavé pohľady. Krauz sa nezdržoval vysvetľovaním, iba dal kolovať list.

„Niekomu tu drbe?“ pohotovo reagoval Kuky.

„To má byť fór?“ pridral sa Váňa.

„Tak toto som ešte nežral,“ súhlasil Hanzel.

Najlepší bol Canis. Našpúlil pery, zamyslel sa, až potom sa prejavil: „Idem s vami, chcem vidieť, ako budete zatýkať podozrivého Cézara.“

„Pán Cézar nie je podozrivý, podozrivá je pani riaditeľka,“ bránil sa Chosé. „Nemôžeš niekoho zatknúť len preto, lebo je hladný, tie časy sú dávno preč, aj s Čenkovej deťmi.“

Krauz sa do špičkovania nezapojil, sedel, vraštil čelo, premýšľal.

„Čo som komu urobil...“ zastonal.

„Som s tebou,“ nezaprel sa Chosé.

„To nám tak pomôže.“

„Nezúfaj, Riško, vyriešime to jednoduchým ľahom,“ zastrájal sa Chosé. „Zavolám technikom, zabehneme do zoologetickej záhrady, zaistíme stopy z kletky, vyhodnotíme ich...“

Krauz ani nečakal na posledné body plánu.

„Chosé, prosím ťa, netrep! Pochybujem, že nájdeš technika, ktorý by bol ochotný odobrať odtlačky prstov práve tigrovi. Tigrici v bikinách so štvorkami kozami – prosím, ale tigrovi?“

„Tak aspoň stery z podlahy výbehu. Ak tam bude krv...“ nevzdával sa Chosé.

„Je tam krv, veď ho krmia surovým mäsom. Čo si to nečítal? Okrem toho výbeh každý deň vystriekajú hadicou, inak by sa návštevníci zbláznili od smradu. Niekedy aj dvakrát za deň, videl som to v televízii. Čo tam chceš zaistiť?“

„Tak...“ Chosé sa snažil, ale došli mu nápady.

Jediný rozumný postoj zaujal najstarší detektív.

„Ak tam pôjdete vyšetrovať, ak zoberiete technika a celú partiu, vzbudíte pozornosť, narobíte fukoty, a ak sa ukáže, že je to blbosť, budeme vyzeráť ako idioti.“

„Edko, a čo myslíš, ako si pripadám teraz?“

„Riško, robím na kriminálke už nejaký ten rôčik, ale takúto koninu som ešte nečítal.“

„Konina o tigrovi, fakt prípad pre zooloģickú záhradu,“ vzdychol si Krauz. „Edo, ani ten podpis nezmení tvoj názor?“

„Čudné, že sa nájde niekto, kto sa pod to podpíše, ale aj tak opatrne, chlapi.“

„To nám poradil aj Šaňo, vraj ide o pani riaditeľku, a nie o nejakú ochechuľu.“

„Tak vidíte.“

„Na druhej strane...“ Krauz prižmúril oči. „Viete si predstaviť tie titulky, keby to bola pravda? Už ich vidím v jasných farbách, rovno na titulnej strane: Beštiálna vrahyňa zo zoologickej záhrady. Tiger Cézár ako vražedná zbraň. Monštrum vraždilo v zoologickej záhrade, Chosé potvrdil svoje postavenie geniálneho detektíva...“

„A hneď pod tým: Richardovi Krauzovi zase švitorí,“ doplnil pohotovo Chosé.

Burger sa ani teraz nezapojil do špičkovania, bral vec najväčšie z prítomných.

„Na druhej strane musím uznať, že tón listu vôbec nie je posmievačný, skôr naopak, a detaily, ktoré autor uvádza, nasvedčujú...“ nedokončil, ukázal prstom na Krauzu.

„Že bol očitým svedkom.“

„Presne tak!“

„Výborne,“ zajasal Krauz. „Takže prd ste nám pomohli, pomôžeme si sami. Chosé, vieš, čo hovorieval môj dedo? Keď sa niečoho bojíš, choď a siahni si na to – prestaneš sa báť. Ergo, nebudeme chodiť okolo horúcej kaše, udrieme priamo na bradu tvrdým hákom. Kde je zoznam?“

Kuky mu podal telefónny zoznam, Krauz nalistoval zoologickú záhradu, podčiarkol si číslo rovno do kancelárie pani riaditeľky. Milý ženský hlások mu oznámil, že ona nie je pani riaditeľka, iba veterinárka, pani riaditeľka je služobne v Bojniciach, ale zajtra ráno už bude vo svojej kancelárii. Krauz sa slušne poďakoval za informácie a požiadal doktora, aby nechala pani riaditeľke na stole odkaz, že zajtra ráno sa zastavia.

„A od koho?“

„Poručík Krauz, polícia.“

„To... myslíte vážne?“

„Vážne.“

„Nie je to vtip?“

„Určite nie. Verte mi, vtipov mám dnes plné zuby.“

„Ehm...“ hlas na druhom konci zväžnel. „Stalo sa niečo, čo by sme mali vedieť?“

„Nie, nemusíte sa báť, ide len o vysvetlenie jednej dopravnej nehody. Pani riaditeľka mohla byť svedkom, ale nevieme to určite, tak sa pre istotu zastavíme.“

„Dobre.“

„O ôsmej.“

„Dobre.“

„Býva už pani riaditeľka o ôsmej v práci?“

„O siedmej pravidelne každý deň.“

„Výborne, ďakujem.“

Krauz treskol slúchadlom, navalil sa na operadlo, ruky si založil za hlavu a ani nevedel prečo, odrazu mal pocit, že nadnes má odrobené.

3

V utorok ráno o päť minút osem zastali pred okienkom kasy. Tučná pani si ich podozrievavo premerala.

„Dva dospelé?“ Pripravila si balíček lístkov.

„Dobrý deň, pani. My sme z takejto firmy a ideme služobne.“

Odrazu civela na dva služobné preukazy polície.

„Aha,“ pochopila, odložila lístky. „A decká máte kde?“

„Nie, vy ste ma nepochopili, pani zlatá, naozaj ideme služobne – ideme za pani riaditeľkou.“

„Určite.“

„Vážne. Máte tu v búde vnútorný telefón?“

„Samozrejme.“

„No tak jej zavolajte a preverte si nás, sme ohlásení.“

Nápad sa jej zapáčil, okamžite sa chopila slúchadla. Počuli iba niečo o polícii, počuli číslovku dvaja, potom len prikyvovala, napokon slušne pozdravila a položila. Prekvapene si ich premerala, napokon ich uzemnila zaujímavým postrehom.

„Nebudete mi veriť, ale fakt ste ohlásení.“

Uverili, slušne poďakovali, vybrali sa k administratívnej budove na opačnom konci zoologickej záhrady. Pani riaditeľka ich čakala pred budovou. Až keď prišli bližšie, pochopili, že ich nečaká – dávala inštrukciú dvom chlapíkom s vidlami a vozíkom s obrovskou kopou sena. Z diaľky ich nebolo vidieť, seno ich zamaskovalo.

„Tak už choďte a nezabudnite, Táni len polovičnú dávku. Vy ste tí dvaja páni z polície? Vitajte, dobrý deň. Táňa je tava...“

Krauz chvíľu nevedel, či hovorí o sekretárke alebo o inej podriadenej, ale prečo by žrala seno – a ešte k tomu iba polovičnú dávku?